

Aleksi Kari
5B, Knuutilankankaan ala-aste
90240 OULU

KODIN SALAISUUS

Herkko Koistinen oli ihan tavallinen poika. Hänen veljensäkin Jukka Koistinen oli tavallinen poika. He olivat koulussa tavallisesti, he olivat kavereilla tavallisesti, mutta kotona he olivat hermostuneita. Aina he vilkuilivat vintille päin, ja kun sieltä kuului ääniä, he alkoivat rykimään kovaa.

Herkko käveli reppu selässä kotiovelle, otti kotiavaimen ja aukaisi oven. Hänen veljensä seisoi vintin tikkaiden juuressa raskaasti huohottaen.

"Onkse vielä siellä?" Herkko kysyi.

"Luulisin, ei oo ainakaan reikää katossa," Jukka vastasi. Pojat vilkaisivat toisiaan ja lähtivät sitten kiikkumaan tikkaita ylös. He aukaisivat luukun ja menivät ylös. Vintille tuli valoa ainoastaan pienestä ikkunasta. Pojat katsoivat hetken pimeään, he eivät nähneet mitään. Sitten he huomasivat pienen takajaloilla kävelevän simpanssin tulevan heitä kohti. "Siinähan sä oot," Herkko mölähti. "Kato me tuotiin banaaneja." Poika otti taskustaan banaanipussin ja kumartui antamaan sitä. "Saat nämä jos oot hiljaa lopunpäivän," hän lisäsi vielä. Simpanssi tarrasi banaaneihin ja löi yhden suuhunsa. "Joo, just. Toihan syö nuo chiguitat alle kolmessa minuutissa," Jukka ärähti.

Samassa pihalta kuului auton hurinaa. Jukka ryntäsi pikkuisen ikkunan luokse.

"Voi ei! Se on isän ja äidin BMW! Nyt tuli kiire!" Jukka kiljaisi. Pojat kimmahitivat alas, riisuivat takit, juoksivat keittiön pöydän ääreen ja alkoivat tehdä läksyjä.

Heidän vanhempansa tulivat ovesta sisään nauraen ja hohottaen. "Ilmeisesti käyneet taas jossain romanttisessa ravintolassa," Jukka ajatteli. Vanhemmat kävelivät keittiöön poikien luokse. Isä katsoi poikia hymyssäsuin kuin ylikypsä tomaatti. Sitten hän rykäisi kurkustaan oikein jymähtävällä äänellä: "No, mitäs pojat!" Jukka tuijotti isänsä helkaman punaista naamaa hieman hermostuneena ja oli juuri vastaamassa kun hän tavunsa keskeytti kamala kirkaisu: "Krii!"

Voi ei! Voi ei! Se oli se simpanssi! Joo, käry kävi. Sata viikkoa arestia lemmikin pitämisestä, hehehe! Jukka hermostui. Mutta samassa Herkko hyppäsi isän ja äidin eteen. "Mä oon oppinut tanssii!" hän huudahti ja alkoi sitten vatkata jalkaa, tekemään kuperkeikkoja, hyppiä voltteja, stepata, rummuttamaan kattilalla jääkaapinovea vasten, kävelemään käsillä ja löi päänsä.

"Siistii vai mitä?" Herkko kysyi. "Joo, tottakai," isä vastasi ja kysyi sitten: "Mutta miten sinä sait sen kiljaisun?"

"Öö... olen kai perinyt sen," Herkko vastasi, nyt naama yhtä punaisena kuin isällä.

"No sitten se on peritty äidiltäsi," isä tokaisi. "Vai niin!" äiti löi isää käsilaukulla. "Itsehän lauloit aina nuorena diskoissa vuonna 1971 että: Oh baby! Naanalala, Oh baby! Ja sitten, mitenkäs se jatkuikaan... Joka tapauksessa sinulla oli vielä se hippitukka." äiti selosti mahtavaa vauhtia. "Shh! Äiti laskee vain leikkiä," isä alkoi vaientelemaan. "Joo, kyllähän me se tiedettiin," Jukka sanoi ja meni Herkon kanssa hänen huoneeseensa.

"Huh, se meni läheltä," Jukka huokaisi. "Niin meni. Mä luulen että meidän pitää myydä se simpanssi," Herkko huokaisi raskaammin. "Myydä!" Jukka kiljaisi, "Siis oletko sä ihan järkevä, itsehän me se ostettiin."

"Ja kenenkähän idea se oli ostaa?" Herkko alkoi pauhaamaan. "Sinun! Ja haluatko sä itse kertoa vanhemmille, että meillä on ollut simpanssi salaa vintillä viikon?" "Okei, myydään se. Mutta kenelle?" Jukka kysyi.

Herkko loi Jukkaan yksikertaisen ilmeen: "Kerrotaan koulussa, että meillä on simpanssi, ja kiinnostaako ostaa." Jukka nyökkäsi hyväksyvästi.

Joten seuraavana päivänä koulussa he kyselivät kaikilta kavereilta, opettajilta, rehtorilta, mutta kaikki kieltäytyivät. Jukka kysyi jopa koulun tunnetuimmalta kiusaajalta, ja sanoi että simpanssin saisi varmasti koulutettua hyväksi lyöjäksi, ja sai vastaukseksi mustansilmän.

Koulupäivän jälkeen Herkko selaili puhelinluetteloa, kun Jukka tuli kotiin. "Oho! Mistäs sait tuomosen silmän?" Herkko kysyi. "Epätoivoinen yritys," Jukka vastasi ja veti ulko-oven kiinni. "Tules katsomaan, mä olen löytänyt yhden kenelle voitais myydä se eläin. Kas tuossa," Herkko selitti. Jukka tuijotti nimeä, katsoi Herkkoa ja kysyi: "Rönskö Suovuori?" "Nimihän se vain on!" Herkko naurahti. "Minkäs minä mahdan?" Jukka huokaisi.

Herkko tarttui luuriin ja paineli miehen numeron. Jukka kuunteli kun hänen veljensä puheli ja naureskeli puhelimeen, sitten hän pisti luurin kiinni ja karjaisi: "Se jätkä tulee kohta tänne, ja vanhemmat pääsevät töistä vasta kahden tunnin päästä!" "Jess! Mä käyn hakemassa simpanssin!" Jukka yhtyi karjuntaan ja hyökkäsi vintille.

Muutaman minuutin päästä ovikelloa pimputettiin. Herkko lähti avaamaan ovea huolestuneena. Oven takana seisojaksi kaljamahainen ja parrakas mies. "Make peace, not war," ukko hörähti. Herkko nyökkäsi ja ojensi simpanssia. "Tässä tämä nyt on," Herkko sanoi. "Hei, täähän on siisti! Mä annan kaksi tonnia!" Ukko nauroo ja lähti simpanssin kanssa leikkien tiehensä. "Huh, onneksi tämä selvisi," Herkko huokaisi syvään. "Niin," Jukka sanoi, "mutta entäs se kalkkarokäärme joka meillä on kellarissa?"